

FÖLDES FERENC GIMNAZIUM

ÉVKÖNYV

2006

Tartalom

Igazgatói köszöntő	6
Gondolatok az iskoláról / Prof. Dr. Kabdebó Lóránt visszaemlékezése	7
A diákönkormányzat munkája 2005–2006	9
Születésnap köszöntő / Tok Miklós 85 éves, Kálmán László 75 éves	10
Eseménynaptár	12
2005 – Svájc	27
Comeniusszal Pilzen és Prága felé	34
Vándorlások	35
Kulturális napi képes összefoglaló	37
A 2004/2005-ös tanév versenyeredményei	41
A 2004/2005-ös tanév sport eredményei	47
A 2005/2006-os tanév versenyeredményei	48
A 2005/2006-os tanév sport eredményei	50
12. A	52
12. B	64
12. C	76
12. D	82
12. E	90
12. H	98
Iskolánk tanári kara a 2005/2006-os tanévben	108
A diákönkormányzat vezetősége a 2005/2006-os tanévben	110
Iskolánk tanulói a 2005/2006-os tanévben	110
Az iskola irodai és technikai dolgozói a 2005/2006-os tanévben	120
2005-ben érettségizettek névsora	122
Köszönet	123

Gondolatok az Iskolámról

Kedves érettségiző évfolyam!

A szónoklatok – búcsúztatók és búcsúzóik – hagyományosan arról szólnak, hogy előttetek az élet, készüljétek az eljövendő küzdelmekre, feleljetek meg az újabb és újabb korek követelményeinek. Én most arra figyelmeztetlek titeket, hogy őriztétek meg a múltjaitokat, és okuljatok annak tanulságaiból. Mottóul az egyik legelkeseredettebb Szabó Lőrinc szöveget választom számotokra. Kiragadom gyászoló összefüggéséből. Csak az általános következtetést idézem elétek.

*Ahogy ma mi, holnap
különbek ejtik szemükből a holdat
s napot, kezükből szerszámuk szokott
örömet-fáradalmát, és ahogy
nemzedékenként egész birodalmak,
huss, tűnnek, mind!*

Ezek a sorok jutottak eszembe a minap, amikor a városi tv elhívott iskolátokba, az én régi iskolámba, követve életem valamikori helyszíneit. Jártam nem egyszer iskolánkban, de most, a múltat felidézve vehettem észre elképedve, hogy a ti iskolátok nem a mi iskolánk. Valaha elsőként nyertem országos tanulmányi versenyt magyar irodalomból 1954-ben, látom, azóta mennyi díjnyertes diák képe sorakozik falaitokon, magamat hiába keresem közöttük. Mint ahogy a mi osztályunk tablóját sem találtam. És nem találom annak az évtizednek az emlékéit sem, amikor a mostani iskola helyén állott iskolában tanítottam egy évtizeden át. Úgy látszik az egy másik iskola lehetett. Ami összeköt veletek, az egy emléktábla, amelyet az egyik vándorgyűlés alkalmából a Irodalomtörténeti Társaság kezdeményezésére Dayka Gábor emlékére állított Miskolc Városa. Ugyanis a magyar szentimentalizmus – szerintem – legjelentősebb költője abba az iskolába járt, amelynek továbbfejlesztett változata lett a „kirkat” (azaz magyar királyi római katolikus) Fráter György Gimnázium, majd pedig a Földes Ferencről mindmostanáig elnevezett iskola. De ez a tábla is igencsak viharvert, a költő nevét csak-csak kitisztogatták, de a felirat többi része majdnem olvashatatlan. Szegény Dayka Gábor, a huszadik század elején, még a történelmi Magyarországon megjegyzték, sírja már alig fellelhető, felirata málladozó Ungvárott, ahol fiatalon elhalálozott. Mára már hiába kerestettük a sírját. Íme az emberi méretű mulandóság.

De hát fiatal barátaim, nem elkeseríteni, de felhőborítani akarlak benneteket. Emlékeztetni a sokak által pusztítónak minősített francia forradalom nagyszerű hagyományörző gesztusára: királyt, királynőt ugyan lefejeztették, de a szóvégi néma e betűt megtartották, mint nemzeti értéket. Bezzeg egy másik forradalom, amit velünk még „nemzeti” ünnepként tiszteltettek a ti épületek falai között is eltüntette az úgynevezett „keményjelet” (Б,Ъ), és felrobbantatta azt a katedrá-

Ahogy az évkönyveinkben már hagyomány, ebben az esztendőben is egy, a saját szakterületén nagyon jelentős sikereket elért egykori diákunkat kértük fel, hogy emlékezzen vissza az iskolánkban eltöltött évekre.

PROF. DR. KABDEBŐ LÓRÁNT DSC.

irodalomtörténész, a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karának nyugalmazott dékánja, az Irodalomtudományi Doktori Iskola és a Kari Doktori Tanács elnöke, a Szabó Lőrinc Kutatóműhely vezetője.

Professzor úr már az első Konferencia Napunknak is vendége volt, ahol nagyszerű előadást tartott Szabó Lőrinc költészetéről.

Földes
Ferenc
Gimnázium
Évkönyv

2006

list, amelyet utóbb mégiscsak vissza-felépítettek. Valaha a helyén kialakított köralakú uszodában még én is fürödtem, akkor senki nem magyarázta meg, miért ilyen sajátos kör alakzatúra sikeredett.

De legyen ez a moszkvai példa példázat értékű is. Szabó Lőrinc centenáriumián ott is tartottam megemlékezést, és éppen azon a napon, amelyet kényszerűen oly sokszor megünnepeltettek velünk. Délelőtt láttam a valahai felvonalások karikatúráját, nyugdíjaskorú emberek emlékezését, majd átmentem a régi-új katedrálishoz, ahol rengeteg kismamát találtam gyermekeikkel körülvéve, és sok fiataalt, – nem egy régmultat, de egy újabb hagyomány megszentelte világot alakítókat.

Hallom, mostani igazgatótok – szégyellve elődei trehányóságát – keresi, restauráltatja, mikrofilmre veszi a régebbi tablókat. Az új szárnyban, a nagyon szép könyvtárak mellett sokat újra fel is állíthatatna közülük. Meg ahogy belépek az épületbe, ott örvendezhettem kiváló tanárain, utóbb kollegáim, atyai barátaim (Pápay Sándor és Polányi Imre tanár urak) ízlésesen-díszes emléktábláját látva. Én a magam részéről melléjük képzelem Bándi Géza emlékezetét is. Amit ő hármójuktól diákkoromban és fiatal tanár koromban kaptam, az nemcsak tudást, de gondolkozásmódot és élettapasztalatot is jelentett. És kortársaim a maguk meghatározó tanáregyéniségeinek nevével még ki-gészíthetnék az én személyes megemlékezésemet.

A tv-műsorban a szembesülés hirtelen mellbevágó hiányérzetében egy történelmi példa jutott eszembe. Ehnaton fáraó nevét utókora kitörölte az uralkodói névjegyzékből. Mégis ma talán ő a legtöbbet felidézett ókori uralkodó. Mert benne és általa engedte meg az emberi tudatnak Teremtője, hogy az emberiség átgondolja az egyistenhit valóságát. Ekkorra érett meg annyira az emberi gondolkozás, hogy ráérezzen a teremtés és az Univerzum (Ady által megnevezetten:) nagy csodájára.

Mi tudatosodott énbennem azáltal a gimnázium által, amelyben tanultam majd taníthattam? Az akkori könyvtár és az akkori tanáregyéniségek által: hogy van egy olyan szellemi világ, amely a magyar- és világirodalmi kultúrát és történelmi példátarat a mi okulásunkra közvetíteni tudja. Mi egy sajátos ellenvilágban élhattünk, amelynek legszebb verse az Óda a Nyugati Szélhez című Shelly-költemény volt „Pádi (azaz Tóth Árpád) fordításában”, ahogy azt Babits mondotta volt, Ady egyetemes költő-zseniként jelent meg, és legszebb ünnepünk az volt, amikor Németh László az iskolánk rendezte köszöntőműsorra ellátogatott. Ahol Szabó Lőrinc-monográfiám első kötetét készíthettem. Mindebben tanárain és diákjaim egyként honpolgári társaságot jelenthettek. Ezt a virtuális Földes Gimnáziumot senki nem törülheti ki emlékezetemből. És gondolom egyikünkéből sem, akik ekkor e falak között élhattunk.

Ha igaz, hogy igazgatótok ezt a múltat – tárgyi emlékeiben is – restaurálni akarja, adja Isten, sikerüljön neki. És őrizze meg és őriztesse utódaival a ti emlékeiteket. Nehogy hetvenéves korotokra arra emlékeztessenek ezek a falak és a falak között akkor nyüzsgő fiatalok, hogy „nemzedékenkint egész birodalmak, huss, tűnnek, mind!”